

PROSTOR

Pro vaše příběhy

SESTRY

Napsala Eliška Janoušková

Před časem napsala studentka oddělení tvůrčího psaní Eliška Janoušková příběh o starší sestře, která má v době nepřítomnosti rodičů pohlídat mladší sestřičku. Místo toho ale odejde na večírek s kamarády a sestru nechá doma samotnou. Když se v telefonu ozve její ustrašený hlas, že je někdo v domě, okamžitě vyrazí zjistit, co se děje. Vše se ale spikne proti ní... A doma nalezne už jen šílený nepořádek, sestra nikde a na zemi se povaluje jen její medvídek se stopami krve. Sestra nikde... Ani přes usilovné pátrání se děvčátko ani jejího únosce nedaří najít. A Claire pak žije s trpkým pocitem viny. Jenomže uplyne nějaký čas... Toto je volné pokračování prvního příběhu.

Pokud chcete vyvolat ducha, musí se to udělat v noci. V tu jedinou noc v roce, kdy můžou vstoupit na povrch země. Za černé absolutní tmy jenom za jemného svitu svíček postavených v kruhu. Ty svíčky musí stát na hrobě, kde je napsané jméno toho, koho chcete vyvolat. Jinak to nebude fungovat. A pak už jenom čekáte, než se něco stane. A ono se stane.

xxx

Prudce jsem sebou trhla, když mi před zkříženými nohama přeběhl stín. Co to bylo? S vytřeštěnými očima jsem se rozhlédla po okolí. Zabloudila jsem k lesu, pak k náhrobkům tyčících se z ostré trávy zakrytých tmou a potom k hrobu přede mnou, na který neslyšně kapal vosk ze svíček. Ničeho zvláštního jsem si nevšimla. Pomalu jsem tedy vydechla strach, tak aby ho ve mně zůstalo co

nejméně a konečně se mi přestaly trást ruce. Nic to nebylo. Jenom stín. Ujišťovala jsem se. Alespoň jsem tomu chtěla věřit. Navíc duch by se nemohl objevit mimo kruh. K tomu tam totiž byl. Aby ho záře poskakujících plamínek na chvíli připoutala k zemi a já na něj mohla vyhrknout tu dlouho připravovanou otázku. Ještě teď jsem si ji převracela na jazyku. Cítila její hrany a hořkost a připravovala se na to, až ji budu muset vyslovit. Už brzy. Trochu mě uklidňovalo, že snad už za chvíli dostanu odpověď. Stačilo jenom počkat. A o tohle mi šlo.

Uplynulo deset minut, možná čtvrt hodiny, když se vzduch mezi svíčkami začal vlnit. Byla přesně půlnoc. Hned mi došlo, co to znamená a rychle jsem se napřímila z polospánku. Teď nebo nikdy. Musím být připravená. Tma sebou ještě chvíli mrskala, jako chycená ryba a pak se rozply-

nula. Na jejím místě se z ničeho nic začalo formovat tělo. První jsem poznala nohy v zářivých balerínách, pak se zavlínila sukně a nakonec z trupu vyrostla i hlava a štíhlé ruce. Dech se mi zadrhl v krku a měla jsem co dělat, abych neutekla. Přede mnou stála moje setra. Bezbarvé vlasy jí vlály kolem krku a shlížela na mě z výšky prázdnýma očima. Byla starší, než ten den, kdy jsem ji viděla naposledy. Dávno už neměla mezeru mezi předními zuby a nesahala mi do pasu. Teď vypadala, že ode dne své smrti stárla se mnou. Vypadala dospěle. Rozhodilo mě to. Najednou jsem zapomněla, co jsem to chtěla říct. Ale ani ona nemluvila. Jen tiše zírala a měřila si mě od hlavy až k patě.

Snažila jsem se vzpamatovat. Pak jsem konečně promluvila hlasem, který jakoby nebyl můj.

„Kdo tě zavraždil?“

Měla jsem jí říct, že mi chybí. Nebo že ji moc miluju. Že mě to mrzí. Měla jsem ale jenom chvíli, než zase zmizí. A taky duchové si krom jejich posledních chviliek na zemi ze života nic nepamatuji. Byla by to pro ni jenom prázdná slova bez významu. Všechny vzpomínky na mě a ostatní ji z mysli už odvál čas, zatímco mě ty na ní tížily, jako kameny. Na jednu stranu jsem ji záviděla, že už je nemá. Na tu druhou to byla jediná věc, která mě k ní pořád poutala.

Neodpověděla.

„Kdo tě zabil?“ Opakovat to mě stálo zbytek mých sil. Cítila jsem, jak se mi do očí tlačí slzy. Znovu bylo ticho. Moje mrtvá sestra se ani nepohnula. Slyšela mě vůbec? Bože můj co když nic neřekne? Co když to všechno bylo pro nic?

„Proč to chceš vědět?“ Trhla jsem sebou. Její slova mě zasáhla nepřipravenou.

„Chci, aby za to zaplatil. Za to, co ti udělal.“

Naklonila hlavu na stranu. „Jak ti mám věřit, že je to pro to?“ Její hlas už neměl nic z té Maddie, kterou jsem znala

„Nelžu, slibuju.“

„Každý může slibovat a lhát zároveň.“

„U mě je to jiný jsem...“ zarazila jsem se.

„Někdo, kdo by ti nelhal.“

To bylo chabé. Hodně chabé. Gratuluju, Claire. Viděla jsem, že mi vůbec nevěří. A i kdybych ji tisíckrát zopakovala, že mi věřit může, stejně nebude.

Přemýšlela jsem co říct. Nakonec jsem rozechvěle sáhla po své poslední naději. Třeba si pamatuje. Třeba.

„Jsem tvoje sestra“, říkám důrazně.

Smích, který následoval, mě zmrazil v kostech.

„Lžeš. Já nemám sestru. Už dlouho nic nemám.“

„Ale máš. Jsem to já, Madie. Já jsem Claire. Jsem tvoje starší sestra.“

„Nejsi.“

„Jsem.“ Ani nevím proč se tak snažím ji přesvědčit, když to stejně k ničemu nebude. Všechno zapomněla. Neví, že jsem to byla já, kdo jí pomáhal s úkoly. Že jsem to tehdy byla já, kdo jí četl pohádky a hrál si s ní s barbínami. Pro ni jsem už nebyla nic. Nikdo. Po tváři mi stekla první slza.

„Proč brečíš?“ vyštěkla na mě. Nedokázala jsem odpovědět. Měla jsem na to moc těžký jazyk a krk mi zacpaly vzpomínky.

„No tak proč? Já vím, že lžeš, tak proč brečíš? Lžeš znova? Snažíš se mě oblafnout, abych ti to řekla?“

Všimla jsem si, že se jí roztrásly ruce.

„Nikdy ti to neřeknu. Nikdy!“ Vrtěla hlavou, až jí vlasy pleskaly do tváří „I kdybys byla kdokoli, nikdy se to nedozvíš. Nesmíš to vědět.“ Vztekem se jí rozžhnuly oči, jako dvě bílé hvězdy. Dívala se na mě s obličejem zkrouceným emocemi a dál vrtěla hlavou.

„Proč?“ Cítila jsem na kůži její rozpálený

pohled. „Mě můžeš říct cokoli. Mohla jsi a pořád můžeš.“ Nadechla jsem se skrz slzy „Přísahám, že ti chci pomoci. Nikdy bych ti nelhala, Madie.“

„Jasný.“ Ušklíbala se „Mám věřit holce, co se tady najednou objeví a přinutí mě vyjít na zem. Mám ti věřit ty slzy i slova?“ Pomalu se ke mně naklonila tak blízko, jak jí to kruh dovolil. „Tak mi teda řekni. Když máš být moje sestra, proč si tě nepamatuju? Proč si se mnou nebyla, když jsem umírala? Proč jsem v té temnotě byla sama, a nikdo mě neslyšel křičet?“

Její slova mi roztrhala srdce na kousky. Rozřezala ty pečlivě našité stehy, co ho držely pohromadě a celé ho rozsypala do trávy pod mýma nohama. Ani jsem se je nesnažila sesbírat. Zasloužila jsem si to. Úplně všechno.

„Promiň mi to. Promiň mi to, moc tě prosím Madie. Prom....“

Moje sestra mě znovu přerušila smíchem, když si všimla, že se mi z očí spustil nový vodopád slz. Tentokrát zněl ten smích ale dost nuceně. Jako kdyby se ho snažila vytáhnout hluboko z hrudi a stálo ji to spoustu sil.

„Je ti to líto vid’?“ I v jejích očích se zatřpytily slzy, ale spíš pocházely z toho, jak nahlas se smála. „Ty asi vážně budeš moje sestra. Proto tě to tak mrzí. Protože si tam nechala svojí malou sestřičku úplně samotnou.“

Nebyla jsem nic. Jenom vší silou vůle jsem přinutila, abych se nezhroutila na zem a nestočila do klubíčka. Vzpomínky z toho dne se mi začaly vracet, jedna podruhé. Vrhly se na mě s vytasenými drápy a vyceněnými tesáky a škrábaly a trhaly a škrábaly a trhaly...

„A jak ti teda mám teď věřit? Jak mám věřit někomu, kdo mě opustil? Sestra nebo ne, ale já tam byla sama a nechtěj, abych ti vyprávěla, jaký to bylo. Čistá hrůza!“ Zmlkla a odtáhla se. Na jeden prchavý okamžik jsem si všimla, že se jí třesou ruce a podle pohledu v jejích očích jsem poznala, že ji ovládly vzpomínky, stejně tak jako mě. Sevřelo se mi srdce.

„Právě proto jsem tady.“ Vypravila jsem ze sebe skrz slzy „Chci to napravit, chci ti říct, jak moc mě to mrzí, jak moc mě to pronásleduje. Chci najít toho, kdo to udělal a udělat mu ze života peklo, stejně jako on ho udělal tobě.“

Chvějící se rukou jsem si otřela mokré tváře. „A hlavně, hlavně chci, abys už konečně byla volná. Chci tě najít a pohřbít, abys už nikdy nemusela být připoutaná tady.“ Mávla jsem rukou k náhrobku. „Abys mohla jít a už nikdy nebyla sama. Chci ti pomoci, slibuju.“

Přišlo mi, že teď se třese o něco víc a celá. Viděla jsem, jak zatíná zuby a bledé ruce spuštěné podél boků se jí sbalily v pěst. Nepokusila se mě

přerušit.

„Hrozně moc mě to mrzí. Hrozně, hrozně moc, Madie. Neměla jsem tu noc nikam odjíždět.“ Tmu protnul můj vzlyk a ona s sebou při tom zvuku trhla „Měla jsem s tebou radši hrát na schovku nebo na princezny, jako by to udělala každá správná starší sestra. Napáchala jsem tolik chyb. Tak strašně moc a každá z nich je mi neskutečně líto. Nikdy si to neodpustím. Nikdy v životě. Teď mám, ale možnost to alespoň trochu napravit. Ujistit se, že už nikdy nebudeš cítit to, co jsi cítila tu noc. Že už nebudeš sama. Vím, že už od tebe nikdy nic nemůžu chtít, ale prosím tě, prosím tě, pomoz mi ti pomoci. Řekni mi to, co si přeješ a já udělám všechno, abych to napravila. Prosím, prosím, dej mi tu možnost, dej mi tu možnost ti pomoci...“ Zlomil se mi hlas.

„Já... Já...“ Mojí sestře se najednou podlomily nohy a ona bezzvучně spadla do trávy. Její zářící tělo se zamihotalo. Upřela na mě pohled plný bolesti, než si pak svůj obličej přitiskla k dlaním a celý ho tam schovala. Pak, jako by se v ní něco zlomilo, se nahlas rozbrečela.

Zoufale jsem se k ní ze zvyku natáhla, abych ji objala, ale kruh mě zastavil. Ať jsem se snažila sebevíc, nepustil mě dál. Mohla jsem jenom sedět a sledovat, jak se jí třesou drobná ramena. Bezmocí jsem skoro zakřičela. Chtěla jsem ji pomoci, utěšit, tak hrozně moc, ale nemohla jsem. Už nikdy nebudu. Nikdy. Nikdy. Nikdy.

Najednou zvedla hlavu. Čekala jsem, že uvidím, jak se jí vzteky krčí obočí a třese brada, ale místo toho vypadal její výraz téměř omluvně.

„To... To... Víš... Já si tvou pomoc nezasloužím,“ vyrazila ze sebe nakonec.

„Ne, to neříkej“ Měla jsem pocit, že se udusím vlastními slzami. „Zasloužíš si úplně všechno na světě.“

Chvilí mlčela. Vypadalo to, že hledá slova. Pak z jejich úst vyšla neuvěřitelná věta: „Za svojí smrt, můžu já.“

Zběsile jsem zavrtěla hlavou.

„Ne, to ne, nelituj mě.“ Pokusila jsem se otřít si mokré tváře. „Já vím, co jsem udělala.“

„To kvůli sobě jsem mrtvá,“ zarazila mě další větou.

Zmlkla jsem. Všechno se zastavilo.

„Madie?“

„Ano! Zavinila jsem si to sama.“

Moje modré oči hleděly nechápavě do jejich bezbarvých. Někdo mi z jazyka ukradl všechna slova a plíce stiskl tak silně, že z nich unikl veškerý vzduch.

„Nikdy to nebyla ničí vina, jenom moje. Ať už jsi kdokoliv, moje sestra nebo ne nemůžeš za to. Tu noc jsem se sama dobrovolně rozhodla, co udělám. Jenom jsem nevěděla, že to skončí takhle.“ Smutně kývla ke svým průhledným rukám, které měla přitisknuté ke kruhu, jenom kousek od mojí hlavy. Ani jsem si nevšimla, že je tam položila. Sevřelo se mi srdce.

S obtížemi jsem znovu polkla vzduch. Vydechnout chaos a nadechnout odvahu, tak to někdo kdysi říkal.

„Co se to tedy vlastně stalo?“

Provinile sklonila pohled. „Jsem strašně vděčná, že mi chceš pomoci, ale vážně to za to nestojí. Nic by to nezměnilo.“

„Samozřejmě, že to za to stojí. Jsem tvoje sestra a vždycky ti budu chtít pomoci.“

„Vážně, prosím, nech to být.“

„Nikdy to nenechám být.“

„Musíš. Vážně jo. Prosím tě, nech to být. Už nic neřeš. Prostě to není tvoje vina.“ Ten hlas, kterým to řekla! Jako kdyby mi na ní, mé malé sestře, nemělo záležet. Jako kdyby byla přesvědčená, že tohle je její osud a byla ochotná tak zůstat navěky.

Vzedmul se ve mně oheň. „Nenechám.“

„Sakra, říkám ti, že to bys měla!“

Trhla jsem sebou. Nepamatovala jsem si, kdy jsem svojí sestru slyšela naposledy křičet. Někde v hrudi mě zabolelo.

Madie přede mnou zrychleně dýchala. Pak sbalila své průsvitné prsty do pěsti, znovu je rozbíjela, a pak je sevřela ještě jednou. „Promiň!“

„To je v pořádku.“

Ostře se na mě podívala. „Ne, není.“

„Opravdu jo. Jenom jsem to nečekala.“

Chtěla jsem se zkusit usmát, ale nějak se mi to nepovedlo. Maddie si toho všimla a zamračila se. „Promiň, tohle jsem nechtěla, jenom...“ zhluboka si povzdechla „Opravdu bys to měla nechat být.“

„Proč?“

Vyhýbavě zakroutila hlavou.

„Madie proč?“ Znovu mlčela. „No tak, řekni mi, proč? Co se vlastně tenkrát stalo?“

„Kdybych ti to řekla, bylo by to pro tebe moc nebezpečný,“ odsekla najednou prudce.

Párkrát jsem překvapeně zamrkala. „Proč by mělo? Vůbec to nechápu. Co to máš za tajnosti? Jak to tedy bylo?“

„Protože prostě je. Je to nebezpečný!“ Zapřela se dlaní do vlhké hlíny a postavila se na nohy. Celá se nade mnou tyčila. „Hele, já nevím, jestli sis myslela, že ti prostě řeknu jméno, ty ho pak zase řekneš polici, ta a udělá nějaký ty svoje kouzla, kterým najdou moje tělo, pak vypátrají toho člověka, zavřou ... a všechno bude zase v pohodě.“

No dobře možná jsem to tak trochu myslela. Teď jsem se ale zamračila pro změnu já. Madie pokračovala.

„Ale tak to prostě není. Je to všechno mnohem složitější. O hodně moc složitější. A já nechci, abys s tím měla ty cokoli společného. Chápeš? Jo?“

„Hele,“ zhluboka jsem se nadechla a taky se zvedla na nohy. Teď jsem se nad ní tyčila pro změnu já. „Ať už se stalo cokoli. Ať už je to jakkoli složitý nebo nebezpečný nebo bůhví co. Chci ti ПОМОЦЬ. Rozumíš?“

„Ale já nechci.“

„Chceš.“

„Nechci.“

„Tak třeba nechceš, mě je to fuk. Ale já přesto chci. Už tě nenechám tady samotnou, jako tenkrát.“ Pomalu mi docházela trpělivost, ale přinutila jsem se zůstat klidná. Ještě chvíli. Ještě malou chvíli a pak to ze sebe doma všechno dostanu.

Moje sestra zatnula zuby potlačovaným vztekem a založila si ruce na hrudi. „Co když ale prostě nechci pomoci, protože to není správný?“

„Stejně ti pomůžu.“ Zoufale jsem rozhodila rukama. „Ty to ještě nechápeš? Nikam nejdu,

dokud mi to neřekneš. Ani náhodou. I kdybych tu měla být do konce svého života.“

„To ti na sobě ani trochu nezáleží?“ Její slova se do mě narazila, jako tlaková vlna a přinutila mě klopnout dozadu.

„Ani maličko ti na sobě nezáleží?“ Teď už znovu křičela. „To chceš do prdele skončit stejně jako jsem skončila já?“

„Klidně, když ti to pomůže!“ Už jsem to nevydržela. Obě jsme přerývaně dýchaly a navzájem se mě-

řily zlobnými pohledy. Madie párkrát zamrkala.

„Nevěděla jsem, že umíš taky křičet.“

Ušklíbla se. „Promiň mi to.“

„Ne se neomlouvěj. Někdy se to musí dostat ven a držet to uvnitř není moc zdravý.“

„To ses naučila tam někde v podsvětí?“ Odpověděla jsem stejně kousavě.

„Smrt tě naučí spoustu věcí, Claire.“

Najednou mě ten vztek přešel. To slovo na čtyři, kterého jsem za ty roky slyšela víc, než dost zapůsobilo na mě stejně jako kbelík ledové vody.

Uvědomila jsem si, že je to poprvé, kdy jsem z jejích úst dneska uslyšela svoje jméno. Bože, kdy to bylo naposledy? Vybavila se mi ta chvíle, když mi celá vydechšená volala. Tehdy. Znovu se mi do očí začaly opět cpát slzy, jako nevítaní hosté.

Moje sestra si zhluboka povzddechla. „To jsme to dopadly, co?“

„To teda jo.“ Popotáhla jsem a utřela si nos do rukávu mého nového hnědého bundy. To teda dopadly. Ponořily jsme se do ticha. Už jsem neměla odvahy ho přerušovat, a tak jsem prostě mlčela. Stejně bych nevěděla, jak jí dál přesvědčit. Vyložila jsem všechny svoje karty a už mi v rukách nic nezbylo.

„Claire?“

Zatajila jsem dech.

„Jo?“

„I když si tě nepamatuju, tak myslím, že jsem tě měla ráda. Hodně moc. A myslím, že to já, co tě znalo, by tě mělo rádo pořád.“

„Já jsem tě taky měla ráda Madie. I teď mám.“

Objala se rukama „Já vím.“

„Promiň mi to, že jsem tam pro tebe nebyla.

Že jsem tě tam nechala samotnou. Tehdy...“

Ztichla jsem. „Promiň mi to všechno“, dodala jsem si už jenom pro sebe velice tiše.

„Už jsem ti to odpustila. Nebyla to tvoje vina. Vážně ne.“

„Částečně jo.“

„No jo, každé někdy uděláme chybu, víš? Nemůžeš být perfektní.“ Zadívala se na mě a přes její tvář přeběhla starost „Měla by sis odpustit. Nemůžeš to sebou pořád vláčet jako velký kámen, který ti k ničemu není.“

„To asi nemůžu,“ přiznala jsem tiše. „Ale i tak to stojí za to, protože ten kámen jsi i ty. A proto se ho vážně nechci zbavit. I když je fakt hodně těžkej.“

Chápavě, ale smutně pokývala hlavou.

„Claire, kdybych... kdybych ti to řekla. Udělalo by to ten kámen aspoň o něco lehčí?“

Překvapeně jsem pootevřela pusku. „Já nevím, možná, kdo ví.“

Znovu kývla „Tak, jo.“

„Nemusíš o tom mluvit, jestli nechceš.“

„Já ale chci, jestli ti to pomůže tak jo.“ Trochu se usmála a mrkla na mě. Přesně jsem věděla, že naráží na to, co jsem před tím řekla já jí. „Klidně, když ti to pomůže!“ Tahle slova jsem stále měla vytetované výkřikem v hlavě. Skoro jsem se nad tím rozbrečela.

Potom moje setra znovu zvažněla. „Musíš mi ale slíbit, že s tím nebudeš nic dělat. Že to všechno necháš být.“

Otevřela jsem pusku ale ona byla rychlejší.

„Já tě znám Claire. Víím, že jakmile ti to řeknu, jediný co budeš chtít, bude najít toho, kdo to udělal. A všechno to napravit. Tady už ale není co napravit. Co se stalo se stalo, a ty mi tady musíš svatosvatě slíbit, že nic neuděláš. Ani tu nejmenší věc. Slibuješ?“

„Prosím tě, já nechci...“

Znovu mě nepustila ke slovu „Slib. Mi. To!!!“ Přitiskla svojí zářící ruku k průhledné bariéře. „Nedokážu jenom přihlížet, jak se to samé, co se stalo mě, se stane i tobě. Prostě to nedokážu. Život by mi to stejně nevrátilo. Takže tě prosím, znovu a důrazně: slib mi to. Jinak ti to nebudu moct říct.“

Někde hluboko v krku mě pátil vztek. Tlačil mi na jazyk slova jako: „To nechceš, aby mi bylo líp? Abych znova mohla aspoň trochu žít? Abych pohřbila tvoje tělo a ty si mohla konečně odejít z tohoto světa, ke kterému tě to poutá?“ Pak jsem si ale všimla jejích očí a chtěla jsem si nafackovat. Její lesklé duhovky mě doslova prosily, abych jí to slíbila. Aby měla jistotu, že jsem v bezpečí. A aby to konečně měla sama komu říct. Mít možnost se ko-

nečně zbavit i svého kamene. Nemohla jsem jí to udělat.

„Tak dobře. Slibuju. Přisahám na nás dvě.“ Po těch slovech jsem měla celý zakrvácený jazyk. Nebo mi to tak aspoň přišlo.

„Na nás?“ Zopakovala a koutky úst se jí maličko zkroutily nahoru. Tázavě se na mě zadívala a já kývla. Může začít. Jsem připravená. Víc už nebudu.

„Takže,“ zhluboka se nadechla, jakoby chtěla nabrat sílu a vychutnat si ty poslední chvíle klidu.

„První ti musím říct, že nevím, proč jsem to udělala. Pamatuji si jenom tu noc. Nic víc. Dobře? Rozumíš?“

Zahýbala jsem hlavou nahoru a dolů, jakože rozumím. Byla jsem až moc v šoku, na to abych používala slova.

„První. na co si vzpomínám, je tvrdá podlaha. Hrozně se mi zarývala do kolen, když jsem na ní ležela pod postelí. Víím, že jsem se schovávala. Před někým, kdo chodil dole. Strašně moc jsem se bála, když jsem pak ještě uslyšela, jak stoupal po schodech.“

Udělala jeden rozhozený krok tam a hned zpátky. Zamnula si v rukou látku šatů. A pokračovala.

„Pak ale došel až k mé posteli. Promluvil. A já víím, že v tu chvíli jsem si uvědomila, že je to žena a že ji znám. Byla jsem hrozně ráda, že je to není muž, jak jsem si myslela. Měla jsem najednou hroznou radost, že je to tady. A tak jsem ochotně vylezla a skočila jí okolo krku. Měla hrozně dlouhé stříbrné vlasy, a ty se mi pořád zachytávaly o náramky na zápěstích. Ona se smála a říkala, že už se na mě těšila “

Madie se během líčení najednou prudce zastavila, až se pár svíček u jejích nohou vyčítavě zamihotalo.

„Řekla mi, že dneska je ta noc, kdy s ní odejdu. Trochu jsem váhala, ale pořád dokola mi opakovala, jak spolu s ní budu vládnout říši víl, k snídani budu mít každá den dort, a už nikdy nebudu sama.“

Nebude sama? Bylo to, jako by mi někdo dal facku. Nikdy mi nedošlo, že jsem ji nechávala samotnou častěji nejen tu osudnou noc. Nikdy jsem se neza-

jímala, jak se cítí. Nikdy, a teď se stalo tohle. Kdybych se o ni maličko víc zajímala, kdyby, kdyby...

Madie pokračovala a utnula tak proud svých myšlenek. Byla jsem jí za to vděčná.

„Tenkrát to pro mě bylo tak lákavé, že jsem se nechala přemluvit. Nebránila jsem se, když mi řekla, abych se řízla do ruky a krev rozmazala po zemi, aby to vypadalo, že jsem mrtvá, že mě někdo unesl a zabil, a nikdo mě nehledal. Tu noc si pamatuju, že podlaha pod mýma nohama byla hrozně studená. Neměla jsem na sobě bačkory, jako obvykle a šťvalo mě to. Pamatuju si, že jsem se to snažila vydržet, protože jsem věděla, že to za to bude stát. Ten nůž v mé ruce byl taky studený, když jsem se řízla a rozmazala jsem tu krev všude po podlaze. Věděla jsem, že to bude vypadat jako by mi někdo něco udělal. Četla jsem to v jedné knížce.“

Hlas se jí roztřásl. Nebo se možná začal třást celý svět, protože jsem najednou měla pocit, že se neudržím na nohou.

„Vzala jsem si bundu. A dole v kuchyni jsem zahodila ty bačkory. Ani nevím proč. Asi aby vás to ještě víc zmátlo, abyste mě nenašli, protože víím, že takovou věc by jste mi nikdy nedovolili. Pak jsem vyšla ven. Pamatuju si, že jsem byla hrozně natěšená. Šla jsem do lesa. Hluboko, tak hluboko, dokud jsem nedokázala kvůli tmě vidět ani na Tam jsem se zastavila a, a...“

Třásl se jí stále hlas. Možná se roztřásl celý svět, protože jsem najednou měla pocit, že se neudržím na nohou.

„Claire. Claire, byla jsem hloupá. Hloupá. Ne, byla jsem tak blbá. Bože můj.“ Vzlykla a zadívala se do mého ztuhlého obličej, jako by něco hledala. Potom se z ničeho nic hystericky rozesmála. „Ty to ještě nechápeš vid’?“

„Co?“

„Za to...“ V hlas jí stále dozníval zoufalý smích. „Za to, že ze mě bude královna, jsem jí dala svoje tělo. Chápeš? Svoje tělo.“

„Madie-“ chtěla jsem jí přerušit, ale nenechala mě.

„Říkala, že ho v zemi víl nebudu potřebovat. Že dostanu nové.“

Každý její nový vzlyk mi v srdci způsobil novou krvácející ránu.

„Pak jsme spolu lesem došly až k propasti. Zastavila a položila mi svou studenou ruku na rameno. Řekla, že tohle je jediná cesta, jak se tam dostat. Ptala jsem se jí, proč teda tam dole nevidím zámek, květiny a všechny ty barevné louky, které mi tak krásně popisovala.“

Má milá sestřička se odmlčela, jakoby nabírala sílu. To ticho mě dusilo. V hloubi duše jsem věděla, co po něm bude následovat. Někáká moje část v tu chvíli chtěla utéct. Šeptala mi, že tohle je poslední možnost, a pak už nebudu moct zpátky. Zatlačila jsem ji daleko, tak abych ji už neslyšela. Poslouchat bylo to jediné, co jsem svojí sestře ještě mohla dát.

„Ona ale řekla, že jenom nejdou vidět, protože je dole tma. Začala mi to znovu popisovat tak barvitě, že jsem měla pocit, že tam ve stínech vidím špičaté zakroucené špičky věží a poletující ptáky. Pak do mě najednou strčila...“

Zlomil se jí hlas a do mě se bolestivě zabořily jeho ostré hrany. Začala přecházet tam a zpátky v kruhu a lapala po dechu v záplavě slz, které se jí řinuly po tvářích. Ten pohled na ni mě skoro poslal k zemi.

„Pamatuju si, že jsem hrozně křičela. Všude byla zima a taková tma. Tak hrozná, černočerná hluboká tma.“

Její usazené oči našly můj usazený obličej a

chvíli jsme se společně v tom pohledu tiše topily.

Pak znovu promluvila. „Když jsem se probudila, stála jsem nad propastí. Myslela jsem si, že to všechno byl jenom sen a že je všechno v pořádku, ale pak jsem uviděla svoje ruce. A z okraje propasti jsem se vyplazila já. Teda už jenom moje tělo...“

Pak na mě promluvila, a já poznala hlas té ženy. S takovým zlověstným úsměvem mi řekla, že teď už nebude muset být duch. Že mi děkuje za to, co jsem jí dala a že tu mojí tělesnou schránku bude dobře opatrovat. A že ať já si zase užiju, co to znamená být duchem. Měla jsem úplně průhledný ruce, chápeš? Ne svoje, ale průhledný a studený a kostnatý a stejně ledový jako byly ty její před tím, než mě srazila do propasti... A já v tu chvíli jsem poznala, že mluví pravdu.“

Bylo mi z toho vyprávění zle. Možná, že už i ze mě se stával duch. Možná, že jsem se taky začala pomalu vypařovat. Cloumaly se mnou výčitky svědomí, vztek i zoufalství a celou mě svazovaly. Nemohla jsem v jejich sevření dýchat. Ani jsem nevěděla, jak ji ještě zvládám poslouchat. Nemohla jsem se pohnout, mluvit, myslet. Bože můj. Tak strašně jsem se chtěla k Madie vrhnout a celou ji obejmout. Nechat moje objetí rozpustit o tu strašlivou záři její kůže, která prozrazovala, že už není z tohoto světa. Vrátit ji barvu do tváří a vymazat všechny ty slzy, které jsme spolu vyplakaly. Chtěla jsem okamžitě najít to stvoření a zničit ho za to, co udělalo mojí sestře. Ničilo mě, že jediný co dokážu, je stát jako přibitá na jednom místě.

Sestřin hlas mě znovu vrátil do reality.

„Byl a je ze mě duch. Chápeš? Duch.“

Přes slzy jsem jí už skoro ani nerozuměla.

„A všechno kvůli mně samotné. Kvůli tomu jak jsem byla hloupá.“ Zněla tak hrozně tiše.

„Promiň mi to, Claire. Proboha promiň mi to. Kdybych to neudělala, všechno by bylo v pohodě. Nemusela bys kvůli mně trpět. Nemusela bys mě oplakávat, pohřbívat. Byla bych s tebou. Byly bychom spolu.“

I přes křik, který se rozléhal v mojí hlavě, jsem se pokusila přestat konečně plakat a pořádně do sebe několikrát vtáhla vzduch. Vdechuju klid. Opakovala jsem si.

Moje sestra už nebrečela a jenom si třpytivou sukní pečlivě utírala celý obličej. Pak ruku s látkou spustila. „Promiň mi to.“ Zašeptala znovu.

Chtěla jsem jí něco odpovědět, ale pořád jsem nemohla mluvit a hrozně jsem se za to nenáviděla. Snažila jsem se ze sebe vypustit aspoň

hlásku, písmeno, cokoliv. Nic. Byla jsem naprosto paralyzovaná

Svíčky, které mezitím stihly dohořet do malých zhroucených špiček, se zamihotaly. Jejich plamínky bylo to jediné co, tomuhle malému plácku dodávalo světlo. Vypadalo to skoro kouzelně. Ty malé zkroucené knoty obalené jemným kouřem, které už byly tak krátké, že za chvíli dohoří.

Dohoří!!! Rozšířily se mi oči hrůzou. Dohoří!!! Ne! Ne!! Ne!!! Ne!!!!

Prudce jsem obrátila pohled zpátky nahoru a setkala se s obličejem své drahé sestry. Tvářila se klidně. Byla v tu chvíli naprostý opak mě, i přes moje snažení. Láskyplně se usmála a pohládila vzduch nad mými vlasy. Přišlo mi, že doopravdy cítím její prsty, jak mi jimi projíždějí. Jenom to ale umocnilo paniku, která mi seděla na hrudi.

„Za chvíli zmizíš.“ Vykřikla jsem. Překvapila mě hrubost mého hlasu. Nějak se mi konečně podařilo promluvit. Strach dokáže všechno.

Smutně kývla „Já vím.“ Musela si toho všimnout už přede mnou. „Nechtěla jsem ti to říkat, aby sis nedělala starosti.“

Moje zlatá sestra. Sevřelo se mi srdce.

„Víš, že s tebou budu, i když odejdu vid’?“

Ted’ jsem pro změnu kývla já. Odkáslala jsem si, abych ze svého hlasu setřásla suť a kamení.

„Neomlouvej se Claire. Není to tvoje vina. Byla si dítě, Jak si to mohla vědět? Spíš za to můžu já. Pro-“

„Ne. Nech toho. Ted’ se neomlouvej pro změnu ty. Nechci naše poslední chvíle strávit tím, že na samy sebe budeme házet vinu a hádat se kdo

za to může.“ Překvapilo mě, jak dospěle zní. Musela hrozně vyrůst. I když už předtím byla to nejrozumnější dítě, které jsem znala.

„Tak dobře.“ Znovu jsem si všimla svíček, které se zamihotaly a s nimi i moje setra. Už nebylo moc času.

„Mám tě hrozně moc ráda, Maddie.“ Vyhrkla jsem zoufale „Strašně moc a už se to nikdy nezmění. Nikdy na to nezapomeň.“ Zatlačila jsem zpátky dotěrné slzy. Ted’ už brečet nebudu, ani náhodou.

„Já tebe taky Claire. Ještě víc. Navždycky, dobře?“

Navždycky. Vyslovila jsem měkce, když se její tělo začalo pomalu vytrácet. Nejdřív se rozplynula zářivá sukně a pak i ruce co mi do poslední chvíle mávaly. Naposledy zmizely až její oči. Celou tu dobu jsem jim oplácěla pohled plný lásky, rozloučení a odpuštění, dokud nebyly pryč úplně. Teprve potom jsem se otočila. Byly a zůstaly jsme sestry. Už navždycky.

xxx

Když jsem po hřbitovní cestě klopýtala domů, skoro jsem ji cítila vedle sebe. Připomínala mi, že mám dávat jednu nohu přes druhou a koukat před sebe. Vzduch byl to ráno celý stříbrný a voněl tím nejupřímnějším dětským smíchem. Vdechovala jsem ho po plných doušcích.

